

Σὲ πνεύματ' ἀργυριότητος
νὰ κάνῃς ἐπικάλυψαι;
καὶ ὅπόταν σὲ νεστόπος
πνευματικής ἀθλίσσεις
στέφη τῆς νίκης κόστινος παιδίδων μας κεφαλάς,
μὲ τοῦτον ἡ πνευματικὴ περικομένη! "Εἴλατε.

Ιερὸς Περιεκλεστός, ψάλλετε καὶ μετὰ φωνὴν μεγάλην.

II.—
Μοῦσα μού κακούμοιρα,
κάνε καὶ ἔμενικ φάλτην
νέ φάλω πρωτον ἀλτην
τὸν νέον Τσικλητήρα.

Εὐάν γι' αὐτὸν ἀνερωτεῖς,
πνευματικὴ μητέρα...
μὲ τὸν σταυρὸν τῆς γαλανῆς
φερώθηκεν εἰσὶ πέρα,
καὶ ξένη τὸν ἑκυτταῖσαν καὶ ντόπια παλληλάρα
Αμερικάνουν να γιαχ πελόρια ποδάρια.

Χορέψετε συναθληταὶ σφικτὰ χειροπλασμένοι...
μικρός μπροστά στὸν ύψηλὸν τὴν δύναμι τὴν ξένην,
ποὺ μόλις τὸν δυτικόν εἶ μέ γέλοιο καὶ μὲ σκέμμα
καὶ ὄρθωντο σὰν Γολιάθ μπρὸς στοῦ Δαυΐδ τὸ σῶμα.

"Στὸν ξένο τύφο τὸν θρασὺ^ν
δὲν χάνει τὴν ἐλπίδα,
καὶ μὲ μιὰ πίστη περισσὸν
σὲ Πλιστὶ καὶ Πατρίδα
ὑπερηφάλων Γολιάθ ψύλλετες ἐρῶνται,
καὶ ἔμειναν δίχως σκώμματα καμπτόσι πελεκάνοι.

Καὶ στοὺς μικροὺς ἀκόμη
δὲ βραζόδος ἀνέκει...
στὸν Γολιάθ ἡ ρώμη
καὶ στὸν Δαυΐδ ἡ νίκη.

Τώρα πιστεῖς ύψηλῶν
δοξέων πόνημά του,
καὶ ἐπίδηπταν φυχαῖς πολέμων
μὲ αὐτὸν τὸ τήδημά του.

Σεμνός σεμνός στὸν κόρη,
μικρὲ Δαυΐδ, προχώρει
καὶ πάλι στὸν σγύμνων.

Καὶ σιγκλὸς καὶ νήρων
τοῦ Γολιάθ τὸν τύρον
νίκα μὲ μιὰ σφενδόνα.

Παρθενικὰ γελάτε...
καὶ γέρων μας ἀλλετε...
παιδεῖς στερνανόρες...
καὶ μία Μοῦσα τώρα

νεστητής ἀς ὄμηρη,
ποδὲ ὑγιεμένη φθάνει,
καὶ δέχεται σεμνὴ
τῆς νίκης τὸ στεφάνον.

Φ.— Καὶ καθενὸς μικροῦ Δαυΐδ καὶ καθενὸς Ζακχαίου
ὅρθωσαν τὸ σῶμα,
καὶ ἀνοίξωμεν τὸ στόμα,
καὶ πληρωθήσεται πνοής καὶ πνεύματος ἀρχαίου.

Καλῶς ἥλθατε παιδιά,
στρόνω δέρπινα κλαδιά.
Γιὰ τὴν νίκην σας χερήτε
καὶ μὲ θάρρος προχωρεῖτε.
Θρίαμβος πνευματικὸς
είναι καὶ ὁ σωματικός.

Καὶ καθεὶς ἀς τραγουδᾶς
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιωδῆ
καὶ τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι,
ποὺ παλεύει καὶ πηδᾷ.

Τὸν Τσικλητήρα φάλετε μὲ λύρας καὶ κιθάρας,
ποὺ τῆς Αμερικάνικης ἐκόντην ποδάρια.
Τὸν Τσικλητήρα φάλετε καὶ κάθε παλληλάρη,
ποὺ τὴν ψυχὴν τὴν ώμορρα τὴν ἔχει γιὰ καμάρη.

Πάντα νεράτα σφριγγιά,
πάντα νεράτα γροπαλά
καὶ δαρνοστεφκινώνενα
δίχως κόρδωμα κανένα.

Μόνο μέσα στὴν ψυχὴν νέχουνε τὴν περηφενία,
καὶ μὲ κείνην νὰ νικούν καὶ νὰ πέρνουνε στεφάνη.

Συμπλήρωσις ἐμβρῶν κεγῶν
μετὰ μακράν σειράν 666ων.

Χαιρεῖν τώρα μαστιτρες,
καὶ παιδιάτροι γνωστοί
καὶ φρενιάτροι σωστοί.

Ανορθώσως σωτήρες
έμελετησάν κανά.
κι' ἐπει. πρώθησαν κενά.

Μετὰ τόσας συμφοράς
ὅπως πρὸς δὲ Κατσαρᾶς
εἰς τὴν Εδραν στάκει ντούρος.

Εἰς τὴν Εδραν του καὶ ἔκεντος
τῶν παιδῶν δὲ Μακλανδρονος,
καὶ ὁ γυναικολόγος Λούρος.

Ἐκκαθάρισις μεγάλη
κι' αὐτοὺς κι' ἄλλους είχε βγάλει,
μόνον πρὸς διασυρρόν.

Καὶ τὸ φλογερὸν κακίνινον
δύο χρόνους εἶχε γίνει
τεμένος τῶν δύναμεων.

Ἡ πρόφητη Ἐκκαθάρισις μὲ δάκρυα διαβάσινει,
μάνει κανεὶς διαπολεῖται μακρὰ δεινοταθήταται,
καὶ ἀνέβησται στὰς ἔδρας των οἱ πρὸν προγέρασμάνει
καὶ τῆς Ἐκκαθάρισεως τῆς ἀκαθάρτου θύματα.

Στὴν Ἐκκαθάρισιν ούρρα!...
τόσον καιρὸν τὸν Κατσαρᾶ
τὸν είχε διαθέτου.

Βαρύσσει σ' ὅλα σὸν τρέλλη
κι' ἐφώναζεν γι' αὐτὸν πολλοί
δι τῆς πρέπει δέσμοι.

Οἱ τῆς Ἐκκαθάρισεως, ὅπου μὲ πάθος τόσον.
κέπτει καὶ κατάργησιν τῶν φρενίδων νόσων
τύρα, ποῦ μες ἀσαπτάσει γάλ προκοπή φρενίτις,
καὶ ἀγάλλεται τοῦ τάφου του καθεῖ Δρομοκατῆς.

Ω τῆς Ἐκκαθάρισεως,
ποῦ παστοικὴ κομπάται,
καὶ μετὰ συγκινήσεως
καθένας τὴν θυμάται.

Κλαίει τὴν Ἐκκαθάρισιν καθένας πατριότης
καὶ παραιένει τὴν μήνην της ἀγηρος, ἀλλοί,
κι' ὁ Μιχαὴλ δὲ Κατσαρᾶς, φρενίστρος ἐν πρότοις,
τὴν πέρνει τώρα στὸ κοντό μ' ἔνα ζουρλούκνοίσι.

Καὶ γελούν κι' ἐδώ κι' ἄλλοι
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι :
δέσσεται τὴν Μιχαλού,
πούπιψε καὶ τὸν Μιχάλη.

Μαζί μ' δίους θρηνώδει....
Θεοὺς σχωρέστην λέν ἐδώ,

Θεοὺς σχωρέστην λέν ἐστε,
τὴν κυρά τὴν παστερική.

Οπισθάγμανα δεμένη
τὴν τραβούσει τὴν κακύμενη,
πούχε πάθει πρὸ πολλοῦ.

Κι' ἐφατοῦν χωροφυλάκοι :
Μιχαλάκη, Μιχαλάκη,
ποῦ τὴν παῖς τὴν Μιχαλού ;

Ἀληημόνητοι καριοί..
πόστα μᾶς μαγείρευε,
καὶ σοροὺς μὲ τὸ κερί^τ
στὴν Εύρωπη γύρευε.

Καὶ τελάληδες ἐθγγίκαν κι' ἐφωνάζανειστὰς ἔξεινα:
διπολος βρεῖ σοφὸν κανένα,
νά τὸν φέρῃ στὴν Αθηνά, τῆς σοφίας τὸ πιθαρί,
τὰ βρεθήπικα του νά πάρῃ.

Μετὰ τόσην παρεζάλην
δὲ παιδίστρον καὶ πολλοῖν
ἐπικανέρεφαν τὸν Χρῆστον,
ποῦ καὶ τοῦτος ὁ κακύμενος
μαρτυροῦσε ἔχασμενος
στὸ καλάθι τῶν δύρσπτων.

Κι' ἔστη τὴν πανηγυρίουν νέας ἀναρρόπτεως
τὰ μουρέλια τὸν Σεπτεμβρίον,
κι' ἀπὸ στόματα γηπίων
αίνον τάρα κατατίθει τῆς Ἐκκαθάρισεως.

Μετάερον φλογών μετότον
φανέν πρὸς τὸν Ἀρκτούρον
σὲ τούτη τὴν ἀντάρξη,
κατέστησε παντοῦ γνωστὸν
πᾶς ἔτεις τὸν Λαύρον
Ἀνδρίωντις πρωτάρω.

Καὶ γά τὸ γεννητούμενο
τῆς φωνάζαν καμπότοι,
πούδουν μασλὸ καὶ γηστὸι:
καλά σου ξυπνήτούμενο.

Κι' εὐφήμησαν παστάδες σικυνικῶν θελάρχων
τὸν με πολλάκις ὀδηνάς ἀντετύθητα μάζην.

Πολλοὶ τῆς Ἀνορθώσεως καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι
προσμένουν κι' ἄλλους τοκετοὺς ἐγκυμονοῦστες δράσσεις,
καὶ μόνο τὸν Πρωτόπουλο, τὸν προσφίλη Βασίλην,
τὸν δρησσαν γάλ σουβενίρ μιᾶς Ἐπαναστάσεως.